Ч. 63. Второк 2 цьвітня (20 марта) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Положенє в Румунії. — З Македонії. — Події в Росиї

Положенє в Румунії єсть тепер таке: В Молдаві майже всюди бунт усмирено. Префекти об'їзджають повіти, успокоюють нарід і старають ся довести до згоди між боярами і посесорами а селянами. На Волощині тревають грізні заворушеня, та войско дуже енерґічно бере ся до усмиреня їх. Найкровавійші борби між войском а селянами були в округї Джюрджю. В Джюрджево утворила ся горожаньска ґвардия, зложена з 160 людий узброєних в манліхери. В Станешті селяни напали на войско, убили офіцира, тяжко ранили капітана, опісля зруйнували і спалили двір. Коло Александриї прийшло до бійки між войском а селянами. В борбі убито 50 селян. Презес міністрів, Стурдза, відбув з австро-угорским послом конференцию в справі винагороди страт австрийским підданим.

Про положенє селян румуньских взагалї дасть ся таке сказати. Ще в р. 1864 румуньске правительство надїлило перший раз селян землею, але той надїл був недостаточний. Проте в р. 1878 переведено другий подїл землї, при якім дістало надїли 511.896 селяньских родин, разом 2,038.639 гектарів землї. Однако і при першім і при другім подїлї землї десятки тисяч селяньских родин не дістало нїчого, а наслїдком зросту людности швидко спролєтаризували ся й ті круги селяньскої людности, які надїлено землею. Не маючи власної землї, мусїла селяньска людність винаймати єї у бояр, а що з одного боку попит на землю ставав щораз більший, а з другого наслїдком експорту румуньского збіжа цїна землї пішла в гору, — то вкінци цїни найму землї дійшли до неможливої висоти. До того треба додати, що бояри не ведуть господарства у власнім зарядї, тільно винаймають свої маєтности земельним спекулянтам, які знов з другої руки віднаймають землю селянам. І так в 1905 р. з земельної власности над 100 гектарів тільки 38·4 проц. оброблювано у власнім зарядї, а навіть з власности низше 100 гектарів віднаймано ще 38 проц. Така маніпуляция з землею ще більше підвисшувала цїни на землю і тим самим збільшувала нужду селяньства. Вкінци почато перемінювати на управну землю пасовиска, так що селянам стало неможливо займати ся ховом худоби.

Берлиньский договор з 1878 р. накладає на Румунію обовязок перевести рівноправність жидів, але того обовязку румуньске правительство доси не сповнило. Жиди не мають виборчого права, виключені з публичних урядів та адвокатури, виключені з офіцирского стану, хоч мусять на рівні з иншими служити у войску, не мають права купувати землю і т. д., — одним словом творять якусь низшу клясу громадян, яка позбавлена прав, а має тілько обовязки. Очивидно, богаті уміють обходити ті виїмкові постанови против себе. Так пр. заказ купувати землю обходять так, що винаймають землю від бояр, щоби опісля винаймати єї селянам. Таким чином в руках нечисленних жидівских родин знаходять ся великі простори землї, які дають їм змогу визискувати селян. Але загал жидів живе в великій нужді й пониженю. Румунія, подібно як Росия, ставала від часу до часу тереном антижидівских розрухів. Темноту й нужду румуньского селянина визискувано, вказуючи єму, як на виновника єго положеня, на жида. А та обставина, що безпосередним визискувачем селян був посесор-жид, була дуже на руку тим, що хотїли відвернути селяньскі очи від правдивої причини селяньскої нужди. Антижидівский характер мали з початку й теперішні селяньскі розрухи, але швидко перемінили ся они в чисто аґрарний рух. Остаточно на передпослїднім засїданю румуньского парляменту палата, як звістно, приняла одноголосно в першім читаню всї аґ-

---

50)

Пан Лєкок.

З французского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Лєкок був би охотно зайшов до тої купчихи і випитав ся єї; але він зрозумів, що то було би необачно. Май поправив собі шапку на голові з такою міною, яка не полишала сумнїву о єго намірах. Розпочала ся справдешна нагінка і оба гончі пси мусїли ужити всего свого досьвіду та вивалити добре язики, щоби не стратити дичини з очий.

Май мабуть мешкав в Анґлії і Німеччинї, бо знав дотичні мови знаменито, але й свій Париж знав певно так само добре, як би й найстарший Парижанин; не спиняючись анї на хвильку, біг він кривими й вузкими уличками тої части міста, знав дуже докладно всї перехідні доми і тоті темні подвіря, що вузонькими коритарями сполучені знову з другими подвірями.

Два рази був би полїцистів майже збив з тропи. В пасажу Френільон о волос що не втїк. Як би був ще лиш мінуту довше постояв в темнім кутї, де сховав ся був поза купою порожних бочок, то Лєкок і батько Абсент були би собі дальше пішли.

Погоня подавала щораз неприятнїйші трудности. Вже настав був вечер а з ним піднялася й легонька мрака, яка буває в перших красних весняних днях. Ґазові ліхтарні горіли в парі червоним сьвітлом і не сьвітили. Крім того була то якраз пора, коли на сих улицях був найбільший рух; робітники вертають із своїх варстатів, жінки купують щось на вечерю, а сотки дїтий крутить ся коло домів, як пчоли коло улия. Май умів дуже зручно використати збіговиско, кождий натовп возів; але так само зручно ходили слїд в слїд за ним оба полїцисти.

Наконець вийшов з тих вузких улиць, хитрість не помогла єму нїчого і він хотїв тепер спробовати скорости. Ґнав страшенно борзо, а все одностайним кроком, не оглядаючись анї на ліво анї на право. Так біг він в долину по Севастопольскім бульварі, почерез площу дї Шатлє і через мости а відтак горі бульваром Сен Мішле.

Перед музеєм Клюві стояв ряд дорожок. Май станув коло першого воза на самім передї, сказав до візника кілька слів і сїв до дорожки. В тійже хвили пігнала дорожка чвалом. Але Мая в нїй не було; він зліз другим боком з неї і всїв до иншої, підчас коли перший візник, котрому він наперед заплатив, поїхав, не знаючи, що стало ся.

Маєви може й здавало ся, що він тепер вільний. Але він помилив ся. З заду, до дорожки, котрою він ґнав, причепив ся до ресорів якийсь чоловік і біг... то був Лєкок.

Бідний батько Абсент вже в половинї дороги до судової палати так був змучений, що не міг рушати ся. Лєкок вже й не числив на то, що єго сегодня ще побачить, бо й він мав досить з себе, щоби видержати той шалений біг та й не міг і подумати о тім, щоби рисувати стріли.

Май казав свому візникови завести себе до італіяньскої рогачки і то станути там серед пустої площі. Приїхавши там, вискочив він з дорожки і бистрим оком розглянув ся довкола. Не видів нїчого. Лєкок хоч і перепуджений тим, що віз так нагло станув, мав ще на стілько часу, що кинув ся під віз, хоч правда, що з небезпечностию дістати ся під колеса.

Май, очевидно успокоєний, заплатив за їзду і пустив ся назад в сторону як ул. Муффетар. Одним скоком був вже й Лєкок на ногах. Він пустив ся до алєї з великих дерев, що тягнула ся вздовж бульварів; аж ось нараз долетів до єго уший якийсь свист.

— То батько Абсент! — сказав він урадований сам до себе.

— Таки так, батько Абсент — відповів старий добряга, — а до того, що ще важнїйше, добре собі відпочив. А то все завдяки тому візникови, що мене там взяв з улицї. Тим способом міг я...

— Досить, досить! — перебив єму Лєкок. Нам треба тепер добре уважати.

Май сував ся тепер, очевидно не знаючи, що має робити, попід численні шинки в тій сторонї. Здавало ся, як би чогось шукав. Заглянувши крізь вікно до трох таких нор, зважив ся наконець і зайшов до четвертої.

Ледви що замкнув двері за собою, як вже оба полїцисти прискочили, до вікна і зачали заглядати до середини.

Май перейшов через шинок і сїв собі в глубинї коло стола, коло котрого сидів вже якийсь чоловік. Батько Абсент побачивши, що чоловік високого росту, червоний з лиця і з

рарні законопроекти, заповіджені в королівскім маніфесті. Очивидно, коли би всї ті проекти стали законами і були як слїд переведені в житє, то се чимало облекшило би важку долю румуньского селяньства. — На послїднім засїданю парляменту обі палати приняли ухвалу, якою уповажнюють правительство завести скрізь стан облоги, де то покаже ся потрібним для успокоєня краю. По принятю тої ухвали президент міністрів відчитав королівске письмо, яким король замикає сесию парляменту.

З причини відозви анґлїйского союза балканьского, котрий радить Славянам і Грекам навязанє більше дружних зносин, а то для витвореня союза балканьских країв, визволених з під Туреччини, орґан болгарско-македоньский „День" заявляє, що таке порозуміне поки-що неможливе. Болгария — каже „День" — мусить наставати на автономію цїлої Македонїї, між тим як Сербія і Греция жадають подїлу Македонїї і прилученя тих частий, в котрих мешкають Серби, а взглядно Греки.

З Москви доносять, що там у провідників і найповажнїйших членів орґанїзациї „чорних сотень" відбули ся численні ревізиї і арештованя. Між иншими арештовано якогось Александрова, провідника московского відділу „российского союза", котрий мав піддати гадку убитя Йолоса. Похорон Йолоса відбуде ся нинї. Центральна орґанїзация московских студентів унїверситету візвала всїх студентів, аби взяли участь в похоронї, котрий відбуде ся на жидівске кладовище. — В Лодзи повтаряють ся від якогось часу знов партийні борби між робітниками. В суботу прийшло між робітниками до стрілянини на улицях, при чім кількох робітників погибло. По улицях розкидають тепер часто бомби, що веде за собою сумні наслїдки, бо вояки вибігають з касарень і стріляють до публики. В суботу застрілили в такий спосіб одного робітника.

Новинки.

Львів, дня 1-го цьвітня 1907.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер рільництва іменував управителїв лїсів і маєтностий державних: Кар Хлипальского і Стан. Щенсцїкевича люстраторами лїсів; — елевів гірничих: Ант. Околовича і Зиґм. Малявского ад'юнктами в етаті властий гірничих. — П. Намістник іменував концепистів Намістництва: Володимира Качоровского, Чеслава Жулкевича, Октава Дошота, Конст. Старосольского, Стан. Шавловского. Володисл. Клосовского, Мар. Дидошиньского, Ант. Аґопсовича, др. Стеф. Гротовского і др. Каз. Кантора комісарями повітовими, а практикантів концептових Намістництва: Меч. Зелїньского, Меч. Марковского, дра Фил. Гросса, Йос. Новаковского, бр. Вит. Ґостковского, Арт. Льорета, Алекс. Сикору, Юр. Мушиньского, Тад. Малиновского і Стан. Королевича концепистами Намістництва. — П. Міністер справедливости перенїс ад'юнкта судового Ів. Рибачка в Микулинцях до Борщева (не до Боринї, як було хибно подано в ч. 61 „Н. Ч.") — П. Намістник яко президент Дирекциї домен і лїсів державних перенїс управителя Брон. Дишиньского з Болехова до Львова, а Стан. Щенсцїкевича з Косова до Болехова.

— Реколекцийні науки в церкві оо. Василиян у Львові будуть голосити ся в днях від 7—13 цьвітня с. р. В недїлю, 7 с. м. о год. 5-ій по пол. наука вступна; в инші дни реколекциї зачинають ся о год. 6-ій веч. Сповідь зачинає ся в пятницю по полудни.

— Про крадїж американьских гроший на почті в Бірках великих коло Тернополя, о чім ми вже коротко згадували, доносять ще що слїдує: О крадїж посуджувано експедиентів і почтмайстра, але дїйстного злодїя викрито случайно аж сими днями: Почтильон Тимко Волинець приїхав був з Бірок вел. до Тернополя і міняв доляри. Побачив се повітовий фельдфебель Івахів і донїс жандармериї, котра найшла в домі Волинця 8,000 корон готівки. І замість до Америки, куди він вибирав ся, поїхав до арешту. Волинець допускав ся крадежи в той спосіб, що їдучи почтою з двірця, ставав коло свого дому, вносив мішок з пересилками до хати, розтинав пльомбу і вибирав грошеві листи з Америки. Потім готовими пльомбами, які мав у запасї, запечатував мішок. Нїхто не міг навіть підозрівати его о крадїж. Волинець мав 28 лїт і був жонатий. Его попередник в службі також роздобув собі був тим способом гроший і втік до Америки.

— Загадочна смерть. Властитель більшої посїлости в Ганківцях, снятиньского повіта, Авґуст Чайковский, мав песика, з котрим часто бавив ся, торгаючи его за уха. Дня 10-го марта с. р. при такій забаві вкусив песик Чайковского в руку. Коли песик пізнїйше зачав кидати ся на дріб, ба й на людий, чого у него доси не бувало, настала обава, що пес сказив ся і его застрілено та відослано до Кракова. Секция показала, що пес був дїйстно скажений, а Чайковский виїхав тодї зараз до Кракова до заведеня дра Буйвіда і тут піддав ся звичайній курациї: за помочию маленької сикавочки запущено єму в тїло відповідно приготовленої лїмфи. В кілька днів опісля проявила ся у Чайковского ознаки зараженя крови і в наслїдок того помер він небавком в 38 роцї житя.

Тепер аж показала ся загадочність смерти. Звідки взяло ся зараженє крови? В перший хвили говорено, що від сикавочки, котрою запускано лїмфу, а котра була нечиста: але одна з краківских ґазет пише в сїй справі так: По запущеню лїмфи небезпечність минула. Чайковский пішов до одної з перворядних реставраций і там з'їв лосося. В кілька годин опісля почув болї і загальне ослабленє. Недужий пішов до лїкаря дра Л. Вільчиньского, а той розпізнав затроєнє їдию з несьвіжої риби і відповідно до того зачав его лїчити. Родина недужого висказувала однак постійно обаву, чи Чайковский не занедужав на скаженість і длятого спрошено раду лїкарів специялїстів. Лїкарі орекли, що скаженість виключена. Тимчасом в 24 годин опісля Чайковский занедужав ще сильнїйше і попросив в ночи до себе знову дра Вільчиньского. Не помогла нїяка рада; в несповна годину помер Чайковский серед загадочних проявів хороби.

Др. Вільчиньский обставав при тім, що Чайковский помер внаслїдок затроєня їдию з несьвіжої риби, однак мимо того старав ся наклонити родину, щоби она призволила на секцию тїла. Всякі его заходи і перекопуваня в тім напрямі позістали однак без успіху. Повідомлений о тім факті лїкар міский і судовий др. Шайттер старав ся так само наклонити родину, а коли й то не помогло нїчого, він з обовязку зробив донесенє до прокураториї. Наступила тепер примусова ексгумация тїла і судово-лїкарска секция в цїли виказаня, що було причиною смерти — чи скаженість, чи затроєнє. Вислїд секциї доси не звістний.

— Нещасливі пригоди. Служниця шинкаря Штерна при ул. Ґродзїцких, Ханя Ґольдманівна перевернула баняк стоячий на кухни з кипячою водою і попарила ся сильно. — Така сама пригода лучила ся 9 лїтній Ґіндї Бляй, котра вивернула на себе горнець з кипятком і попарила обі ноги аж по колїна. — Зарібник Кароль Баранович сїдав на віз побіч свого службодавця і при тім вбив собі ніж вистаючий із кишенї тогож, закуплений на крайнє сьвяченого, так глубоко в удо, що тяжко зранений мусїла аж подати поміч стация ратункова.

— Дрібні вісти. Субститутом нотаря в Яблонові аж до сталої обсади тої посади іменований п. Лев Гузар, нотар в Печенїжинї. — Померший недавно тому у Львові лїкар др. Роіцкий (первістно Берґер) записав, крім поменших леґатів на добродїйні цїли, 68.000 К на запомогову фундацию для християньских дївчат-шевкинь без ріжницї народности. — В ул. Рейтана згублено перстїнь з брилянтом вартости 100 К. — До склепу купця Шулима Бармадера вломили ся в ночи з суботи на не-

шпакуватими набородами шепнув мимоволї до Лекока:

— То спільник!

За тим поглядом старого полїциста промавляло богато і длятого й Лекок зараз на него згодив ся; в иншім случаю був би він ще надумав ся, чи з того, що хтось подібний з по верховности, можна робити якісь висновки.

Май — думав собі Лекок — видобув насампеpед від панї Мільнер всї гроші, які она мала при собі, відтак поручив їй сказати спільникови, щоби він ждав на него в котрімсь із шинків в сїй части міста. Він, що правда, надумував ся і не знав де зайти, але то прецї річ природна; він не міг їй докладно шинку означити. Що они оба також не скинуть зараз маски, то також річ певна: Май не має певности, чи дїйстно збив нас з тропи а спільник боїть ся, що паню Мільнер підглянули.

Спільник — припустивши, що то він дїйстно — перебрав ся подібно як Май і Лекок. Він мав на собі дуже замащену блюзу а на голові сїрий мягкий повстяний капелюх. З лиця впадав він ще більше в очи як всї, що були в тій норі, бо то був очевидно шинок, де сходили ся самі злочинцї. Мимо то Май, котрого мали дуже в підозріню, що він належить до найвисших кругів суспільности, чув ся між ними як серед своїх.

Казав дати собі їсти і пити; їв як вовк, підливав цїлою склянкою і обтирав губи рукавом.

Чи розмавляв також зі своїм столовняком? — того вже не можна було видїти знадворку крізь пару із страв та хмари диму.

— Мушу зайти до середини! — сказав Лекок рішучо. — Сяду собі близько них і буду слухати, що говорять.

— Чей не зробите того направду — сказав батько Абсент. — Бо як би вас пізнали!

— Не пізнають мене.

— Насипалиж би вам бобу!

— Я гадаю — сказав Лекок байдужно, що вкололи би мене трошки ножем, щоби мене позбути ся. Але що то має до річи? Кримінальний урядник, що не уміє наставити своєї шкіри, єсть лиш нужденним шпіґуном. А гляньте на Жевроля, чи він коли уступив ся!... Але як би й не було, старий, не відходїть далеко, щоб могли іти вслїд за ними, коли би они нагло хотїли відходити.

Лекок потиснув вже був на клямку і увійшов. Сїв собі коло стола, зовсїм близько коло обох тих мужчин і неприятно хрипливим голосом казав подати собі порцию якоїсь страви і склянку вина.

Май і той чоловік в повстянім капелюсї балакали з собою, але як зовсїм чужі, котрі случайно зійшли ся, а не як приятелї, що зійшли ся на умовленім місци.

Умїйже знаменито удавати! — думав собі Лекок. — Таким їх поведенєм дав би я зовсїм певно зловити ся, як би я не був зовсїм певний моєї справи!

Чоловік в повстянім капелюсї балакав найбільше; він розповідав цїкаві річи про француські вязницї.

Лекок попоїв борзо, казав відтак дати собі чарку горівки і опершись відтак плечима об стїну, нїби дрімав. Але він підслухував.

Відтак розбалакав ся Май; він розповідав свою історию зовсїм так, як розповів її судиї, почавши від того вечера, коли стало ся убийство, аж до втечі; не забув згадати й про то, що полїция підозріває его, що він походить з високого роду а з чого він сердечно сьміяв ся. Але він був би щасливий — так говорив він дальше, колиб мав тілько гроший, що міг би знову виїхати до Нїмеччини. Але він не має нїчого та й не знає, звідки який гріш роздобути. Не може навіть свого порядного одїня, що має у вузлику при собі, нїгде продати.

На то тамтой другий закляв ся, що він занадто добрий чоловік, щоби лишити товариша в бідї. Він знає при тій самій улици порядного торговця і поведе Мая охотно до него.

Не кажучи більше анї слова, встав Май і відозвав ся: Ходїм! І они вибрали ся в дорогу а Лекок за ними. Коли вийшли знову з дому, до котрого були зайшли, підкидав Май на долони кілька штук пятифранківок. Був видко в злім гуморі іворкотїв:

— Що то за злодюги, тоті укривачі краденых річий!

(Дальше буде).

ділю злодії і забрали значну скількість хусток загальної вартости 200 К. — В однім з льондоньских шпиталів лічить ся тепер якийсь давний моряк анґлїйский, Стукей, котрий родив ся ще в 1799 р., отже має тепер 108 літ. — Родина бл. п. Чекаловского, котрий в Чорткові відобрав собі жите, наміряє виступити з процесом против адвоката, котрий купив єго маєтність на Вигнанці, опираючись на тім, що покійник продаючи не був зовсім здоров на умі.

Телеграми.

Букарешт 1 цьвітня. (Аґ. Рум.) Ситуация на Молдаві трівало поліпшає ся. До всіх місцевостий, де положене непевне, вислано войско. На Волощині ситуация була поважна з причини численних ватаг паліїв. Тепер стан річи змінив ся. Найчисленнійші ватаги знищено а нині всюди, де виступає войско, повстанці самі видають своїх проводирів і просять о помилуванє та звертають зрабовані річи. Комаедант округа Долю доносить, що острілюванє місцевости Байлешті зробило велике враженє на бунтівниках; він сподіває ся, що рух ворохобничий борзо закінчить ся. В кількох місцевостях селяни сполучили ся в цїли ставленя опору ватагам, що приходять з инших сіл. Войско сповняє всюди свій обовязок. В кількох сторонах резервісти, що прилучили ся були до ватаг, вернули тепер до своїх полків.

Букарешт 1 цьвітня. (Аґ. Рум.) Серед селян в кількох округах настала нагла зміна в настрою. Селяни самі направляють шкоди, яких наробили, і звертають зрабовані річи. З Молдави доносять, що в окрузї Путна проявляють ся розрухи; селяни домагають ся зміни угод посесийних. Вислано там войско. — На Волощинї прийшло в кількох місцевостях до стички, причім богато осіб убито або зранено. В окрузї Вальцеа, котрий єсть осередком розрухів, арештовано всїх проводирів, а многих збунтованих селян або убито або зранено. В окрузї Арґес селяни підпалили кілька сіл. В окрузї Бузеу допустили ся ватаги збунтованих численних спустошень, причім 20 людий зранено. Доконано численних арештовань.

Париж 1 цьвітня. (А. Гав.) З Уджди доносять: Батерия артилерії і 2 відділи кавалерії вирушили звідси до Ляллля Маґнія, де чекають на дальші інструкциї. В місті знаходить ся 1800 жителів.

Петербург 1 цьвітня. Проводир партиї монархістів в Москві протестує против того, мов би тота партия брала участь в убитю Йоллоса. Против Александрова розведено слїдство. Поліция каже, що Александров і Лебедев були на услугах социяльно-революцийної партиї. Доконано численних арештовань.

Букарешт 1 цьвітня. (Аґ. Рум.) В цїлім краю впав нагло обильний снїг, в наслїдок чого богато поїздів станули в дорозї. В виду того розпочато плавбу на Дунаю.

Рапалльо 1 цьвітня. Мінїстер Тіттонї видав вчера снїданє, в котрім взяв участь князь Більов і кількох особистих приятелїв обох мінїстрів. Вечером відбув ся обід у канцлера кн. Більова в честь Тіттонї'го.

Рим 1 цьвітня. До „Tribun-и“ доносять з Рапалльо: Вчерашна конференция межи Тіттонї'м а Більовом тревала пів третя години.

Париж 1 цьвітня. (А. Гав.) Доносять з Уджди: Францускую хоругов вивішено лиш в будинках занятих францускім войском і на таборі. Вчера прибули начальники сусїдних племен до Уджди і піддали ся властям францускім, заявляючи, що хотять їх підпирати.

IV. Загальні збори
краєвого Союза ревізийного у Львові

(Конець).

При третій і четвертій точці порядку дневного ревізор Омелян Саєвич предложив звіт касовий за рік 1906 в приходах з квотою 10.042·67 К, з розходами в квоті 8.080·07 К та готівкою з днем 31 грудня 1906 в квоті 1.962·60 К.

Загальні збори приняли звіт сей до відома, затвердили прелїмінар буджету на рік 1907 з доходами в висоті 11.371·24 К, з розходами в висоті 9.800 К та порішили, що вкладка на рік 1907 виносить: а) для стоваришень кредитових по 50 сот. від кождого тисяча позичок уділених та виказаних в білянсї за рік 1906; б) для стоваришень некредитових по 3 процент від виказаного білянсового зиску за рік 1906 — при захованю норми в обох случаях під а) і б) що minimum вкладки виносять 40 К, maximum 600 К, а тим додатком, що вплата вкладки до каси Краєвого Союза Ревізийного має наступити найдальше до 30 днів від дня загальних зборів Краєвого Союза Ревізийного.

Відтак приступлено до вибору голови товариства і 12 членів Ради. Скрутатори о. Володимир Громницкий і професор Роман Закликовский проголосили отсей вислїд. Головою вибраний адвокат др. Кость Левицкий; в члени Ради вибрані: др. Теофіль Кормош, директор товариства „Віра“ і „Рускої Щадницї“ в Перемишли, др. Стефан Федак і др. Ярослав Кулачковский, директори „Днїстра“ у Львові, др. Евген Олесницкий, директор каси задаткової в Стрию, др. Льонгін Озаркевич, директор Руского Народного Дому в Городку, Кость Паньковский і др. Микола Шухевич, директори „Краєвого Союза кредитового“ у Львові, Александер Сероїчковский, директор краєвого товариства урядників і сьвященників у Львові, о. Остап Нижанковский, директор Союза молочарского в Стрию, Василь Нагірний, директор „Народної Торговлї“ у Львові і др. Іван Дрогомирецкий, директор „Самопомочи“ в Золочеві.

При точці 5) внесеня участників забирали голос пп. Пірановский, о. Мосора, др. Кульчицкий, дир. Паньковский, дир. Сероїчковский, др. Федак, проф. Ярема і о. Гарасимович, а відтак загальні збори ухвалили:

1) віднести ся безпроволочно до Банку Краєвого у Львові о визначенє кредиту на рік 1907 на підставі білянсів за рік 1906 (внесенє дра Кульчицкого);

2) віднести ся до союзних стоваришень з завивом, аби фонди резервові льокували в „Рускій Щадницї“ в Перемишли (внесенє проф. Яреми);

3) візвати союзні стоваришеня, щоби віднесли ся до консисторияльних властий в справі льокованя фондів церковних в „Рускій Щадницї“ в Перемишли, так як се буде мати не малий вплив на розвій економічних руских стоваришень і руского населеня краю. (Внесенє проф. Яреми);

4) візвати рускі союзні стоваришеня, щоби старали ся о розвій свого портфелю векслевого, а уникали уділюваня дрібних позичок гіпотечних, яких кошт єсть непропорціонально високий і котрі вязнять капітал стоваришень, коли позички векслеві становлять рухомий капітал, при чім належить рішучо усунути векслї з чемности. (Внесенє дир. Сероїчковского);

5) вплинути на Краєвий Союз кредитовий у Львові, щоби з чистих зисків своїх і союзних стоваришень старав ся утворити окремий фонд на безпроцентові позички запомогові для ново основуючих ся стоваришень головно для Райфайзенок, та щоби з того фонду після узнаня дирекциї і в порозуміню з Краєвим Союзом ревізийним уділяв сим стоваришеням безпроцентових позичок, сплачаємих до 6 літ (внесенє дир. Сероїчковского);

6) візвати всї рускі стоваришеня, щоби завсїгди, чи то кореспонденция лежить в інтересї стоваришеня, чи то становить відповідь на кореспонденцию иншої институциї уживали рускої мови (внесенє дир. Сероїчковского).

Коли вже більше нїхто голосу не забирав, предсїдатель зборів подякував відпорчникам за численну участь в зборах і живе заінтересованє справами, о год. 9. вечером закрив збори.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан. Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзца, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Гримайлова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави руской, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Гримайлова, Скалат
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6 10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7 20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворец)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави руской, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1 5	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Гримайлова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Гримайлова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколъского (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзца, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалата (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалата (гол. дворец)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).